

NYT OM MILJØ & UDVIKLING

Juni 2009 • Nr. 60

92-gruppen – Forum for Bæredygtig Udvikling er et samarbejde mellem 21 danske miljø- og udviklingsorganisationer.

92-gruppen arbejder for fremme af en bæredygtig udvikling i verden

© Adam Oswell / WWF-Canon

Indhold

Midtvejskrise i de internationale klimaforhandlinger	2	Sådan skal Københavner-traktaten se ud! ..	6
Danmarks klimagæld til verdens fattige	2	En mulig løsning til verdens klima-	
Vi synker, mens I snakker	3	finansiering	7
EU vil ikke komme med konkret bud på klimafinansiering	4	Klimaforandringer forårsager migration	8
Smuthuller i skovopgørelse truer klimaindsats	5	Finanskrisen - FN er sat udenfor døren.....	9
Ny klimaaf tale kan blive farlig for fattige skovbefolkninger	6	Grøn misvækst!	10
		Ministerrådsmøde i WTO	10
		Arrangementer	12

Midtvejskrise i de internationale klimaforhandlinger

Af John Nordbo, leder af klimaprogrammet i WWF Verdensnaturfonden

Vi nærmer os alvorligt en krise i de internationale klimaforhandlinger. Efter klimaforhandlingsmødet i Bonn tidligere på måneden har verdens lande nu brugt halvdelen af den forhandlingstid, som er afsat til at forberede klimatopmødet i København, og der er meget lang vej igen, før vi når en aftale.

“Der mangler reel politisk vilje, især i de rige lande, til at påtage sig ansvar for at reducere CO2-forureningen.”

Der mangler reel politisk vilje, især i de rige lande, til at påtage sig ansvar for at reducere CO2-forureningen. De udmeldinger, som de rige lande hidtil er kommet med, vil føre til, at udslippet af drivhusgasser nedbringes med mellem 8 og 14 procent i 2020 (ift. niveauet i 1990). Det lever slet ikke op til beregninger fra FN's klimapanel, der siger, at de rige lande skal skære 25-40 % i udledningerne i 2020 for, at den globale temperaturstigning kan holdes under smertegrænsen på 2 grader.

Under mødet i Bonn annoncerede den japanske premierminister, at Japan kun vil påtage sig at reducere sine udslip med 8 procent i 2020. Det er kun 2 procentpoint mere end det mål, landet skal leve op til i

2012, og dermed et ekstremt eksempel på, hvor uansvarligt nogle lande opfører sig.

En opinionsundersøgelse viser ellers, at et stort flertal af japanerne er tilhængere af et mål på 25 procents reduktion af udledningerne. Men den japanske industri vil ikke bidrage til at løse klimaproblemet.

“Det lever slet ikke op til beregninger fra FN's klimapanel, der siger, at de rige lande skal skære 25-40 % i udledningerne i 2020 [...]”

Derfor er det på tide, at virksomheder og forbrugere, der køber varer fra Japan, begynder at spørge deres forretningsforbindelser, om de støtter den japanske forhandlingslinje, der jo dybest set går ud på, at alle andre end Japan skal redde kloden fra en klimakatastrofe.

Klimaforhandlingsmødet i Bonn resulterede i, at der nu ligger en tekst på godt 250 sider som grundlag for forhandlingerne frem mod topmødet i København til december. Det er så afgjort et skridt frem, at der nu foreligger en tekst, der kan forhandles om. Men der tegner sig fortsat intet billede af en helstøbt aftale.

Danmarks klimagæld til verdens fattige

Af Nils Brøgger Jakobsen, kampagnekoordinator i Mellempøkeligt Samvirke.

Seks milliarder kroner årligt. Så stor er den regning, Danmark skal betale til verdens fattige som kompensation for klimaforandringerne.

En ny rapport, MS udgiver som en del af den internationale organisation ActionAid, præsenterer de beregninger, som Danmark og EU ikke har turdet lave, fordi de ikke vil

sætte tal på, hvor meget u-landene skal kompenseres for de konsekvenser, som de menneskeskabte klimaforandringer fører med sig.

“[...] konsekvenserne af de rige landes udslip af drivhusgasser kommer til at koste verdens fattige lande ca. 1.000 milliarder kroner hvert år fra 2020.”

Der er efterhånden enighed om, at der må og skal handles nu, hvis vi skal nå at vende klimaets katastrofekurs. Men! Der er desværre ikke enighed om, hvem der skal betale for at begrænse disse fatale konsekvenser for u-landene, selv om de rige lande bærer hovedansvaret for klimaændringerne.

De 48 fattigste lande i verden (ca. en milliard mennesker) tegner sig kun for 3 procent af det globale udslip af drivhusgasser, og de har derfor en meget begrænset klimagæld.

Men UNDP har beregnet, at konsekvenserne af de rige landes udslip af drivhusgasser kommer til at koste verdens fattige lande ca. 1.000 milliarder kroner hvert år fra 2020.

Danmark har historisk udledt mange drivhusgasser i atmosfæren, og beregninger fra MS ActionAid, viser, at Danmark skal tage ansvar for en halv procent af klimagælden på årligt 1.000 milliarder kr. Det betyder en samlet klimaregning på ca. seks milliarder kroner fra 2020 - knap 1.000 kroner pr. dansker pr. år.

MS ActionAids beregninger viser også, at EU samlet er ansvarlig for 31 procent af den historiske udledning af drivhusgasser. Det betyder en årlig klimagæld til u-landene på ca. 300 milliarder kroner fra 2020.

“Danmark skal tage ansvar for en halv procent af klimagælden [...]. Det betyder [...] knap 1.000 kroner pr. dansker pr. år.”

EU lovede tilbage i december 2008, at de ville sætte tal på, hvor stor en del af de rige landes klimagæld de ville tage ansvar for. Det forlyder nu at udmeldingerne tidligst kommer til oktober, hvor det nærmest er for sent, hvis de skal indregnes i forhandlingerne frem mod klimatopmødet i København til december.

Vi synker, mens I snakker

Af Peter Emberson, klimamedarbejder i Pacific Conference of Churches, Fiji øerne

Jeg kommer fra Stillehavets Kirkeråd for at deltage i et internationalt klima-møde her i København. Og naturligvis ville jeg hellere have medbragt et mere positivt budskab, men med de nye årlige oversvømmelser, der forurener alt vores drikkevand, er situationen i vores del af verden, øerne i Stillehavet, desværre så alvorlig, at jeg må rette en indtrængende appel til jeres regering og til det danske folk.

“[...] vi har brug for, at I tør indse, at jeres livsform reelt ødelægger vores liv.”

Folk her i Danmark synes at være bevidste om klimaforandringerne. I virker også, som rare og medfølende mennesker, der er kendt

for jeres humanitære hjælp til nødlidende mennesker. Men når vi taler om klimaforandringer, har vi brug for, at I tør indse, at jeres livsform reelt ødelægger vores liv. Og selvom Danmark tog initiativet oprindeligt, virker det, som om I nu nøjes med at vente på jeres mere modvillige EU-partnere og amerikanske venner for at skabe kompromisser.

“Det ville jo være mere overbevisende, hvis I var med i front.”

Det skuffer mig. Sverige og Tyskland har lovet CO2-nedskæringer på 40 procent frem til 2020. Det ville jo være mere overbevisende, hvis I var med i front. Og vi er dem, der synker, mens I snakker, da vores øer på længere sigt trues af udslettelse.

Derfor appellerer vi så stærkt til jer, om at skære ned på jeres egne udledninger og gøre det i dag snarere end i morgen. Vi appellerer også til jer om at være vores allierede i kampen for en retfærdig og fremadskuende aftale i København til december.

Artiklen blev bragt i Kristeligt Dagblad den 15. maj. Peter Emberson deltog i 92-gruppens Internationale NGO-konference 11-15. maj "Civil Society towards COP15". Læs om konferencen og dens resultater på www.cso2cop15.dk

EU vil ikke komme med konkret bud på klimafinansiering

Af Troels Dam Christensen, koordinator for 92-gruppen

"No money – no deal" sagde klimaminister Connie Hedegaard på 92-gruppens NGO-konference i maj. Hvis ikke de rige lande vil påtage sig sin del af finansieringen af den globale klimaindsats, bliver der ingen klimaafnæftale i København til december. Desværre er denne sandhed øjensynligt ikke gået op for EU-landene.

U-landene har en berettiget forventning om, at de rige lande påtager sig deres historiske ansvar for langt størstedelen af klimaændringerne. Både Klimakonventionen og Kyoto-protokollen bygger på dette – og det er en forudsætning for, at u-landene vil gå med til en tilstrækkelig global klimaafnæftale i København til december.

"U-landene har en berettiget forventning om, at de rige lande påtager sig deres historiske ansvar for [...] klimaændringerne."

Derfor har et udspil fra EU om den fremtidige klimafinansiering, herunder EU's eget bidrag, været afventet længe. I foråret kom så omsider de første udspil fra EU-kommissionen og -ministerrådene. Men desværre var disse uden de nødvendige konkrete tal og finansieringsmekanismer. Med spænding blev EU finansministermødet den 9. juni så imødeset, som tidspunktet hvor EU ville komme med de konkrete udspil.

Men igen blev der kun tale om et utilstrækkeligt udspil fra mødet. Den afsluttende konklusion fra finansministrene leverer stadig ikke konkrete tal for den globale klimafinansiering, endsiqe EU's eget bidrag. Ligeledes er konklusionerne endnu mere vage end forårets udtalelser, når det kommer til specificering af de nødvendige nye finansieringsmekanismer.

Også i forhold til at sikre at finansieringen af en ny klimaafnæftale er ny og additionel i forhold til udviklingsbistanden, går finansministrene den modsatte vej i forhold til det, som allerede er aftalt i klimaforhandlingerne. I det hele taget virker EU's finansministre mere optagede af at sikre, at det er u-landene der påtager sig størstedelen af opgaven med at løse klimakrisen, end selv at påtage sig deres ansvar.

"EU's finansministre virker mere optagede af at sikre, at det er u-landene der påtager sig størstedelen af opgaven med at løse klimakrisen [...]."

Sammen med Japans uambitiøse udmelding om, kun at ville reducere sit drivhusgasudslip med sølle 2 procent ekstra frem til 2020, er den forsat mangelfulde udmelding fra EU om finansieringen af den fremtidige klimaindsats, en kæmpe sten i skoen frem mod den nødvendige klimaafnæftale i København.

Smuthuller i skovopgørelse truer klimaindsats

Af Rebecca Bolt Ettliger, Nepenthes

I 1984 afskaffede New Zealand med ét hug landbrugsstøtten. Så langt så godt. Men hvad skulle der ske, der hvor landbrug pludselig ikke kunne betale sig? Man kunne f.eks. have genetableret naturarealer, men støtte til dette var ikke til stede.

I stedet gjorde de new zealandske landmænd det, de mente bedst ville forrente jorden: De etablerede plantager af amerikansk radiatafyr, der i New Zealand kun skal vokse ca. 30 år, før den kan fældes. Omkring 2014, midt under Kyoto-protokollens næste forpligtelsesperiode, forventer New Zealand altså, at kæmpe arealer af privatejede plantager vil blive fældet med risiko for enorme udslip af drivhusgasser til følge – måske op til 50 procent over niveauet i 1990.

“I klimaforhandlingerne gør New Zealand store krumspring for at undgå at opgøre udslippene fra skovbrug [...]”

Reglerne for opgørelse af drivhusgasser fra skove og landbrug i de rige lande er for tiden ved at blive revideret i klimaforhandlingerne. De skulle gerne være på plads, inden landene påtager sig nye forpligtelser til at reducere deres drivhusgasudspil på klimatopmødet i København. I klimaforhandlingerne gør New Zealand derfor store krumspring for at undgå at opgøre udslip-

pene fra skovbrug, og desværre er de ikke alene. De fleste lande gør tilsyneladende deres yderste for at få egne interesser og ”nationale omstændigheder” ind i reglerne, i stedet for at forsøge at tilgodese klimaet.

“De fleste lande gør tilsyneladende deres yderste for at få egne interesser [...] ind i reglerne, i stedet for at forsøge at tilgodese klimaet.”

I et land som USA kan behandlingen af skovsektoren få landets reelle reduktionsmål til at svinge med plus/minus 10 procent. Også for f.eks. Rusland, Canada, Japan og Australien har skovsektoren stor indflydelse. Derfor er det afgørende, at landenes klimaregnskab afspejler de reelle menneskeskabte udledninger fra skov og landbrug. Ellers kan de rige landes reduktionsforpligtelser ikke længere måles med samme målestok.

Samtidig må forhandlingerne om skov i rige lande ikke bruges til at forhale klimaforhandlingerne. Lige nu nægter de rige lande at forhandle om deres fremtidige reduktionen af drivhusgasser, bl.a. under henvisning til de ufærdige regler om skov og landbrug. Desværre har de intet hastværk med at få disse regler færdige – kun med at sikre sig størst mulige smuthuller i dem.

Ny klimaaf tale kan blive farlig for fattige skovbefolkninger

Morten Fauerby Thomsen, programkoordinator, CARE Danmark

Oprindelige skovbefolkninger har ofte ingen officielle rettigheder til den skov, de gennem tusinde år har levet i og af. Så når verdens store skove med en ny klimaaf tale bliver til værdifulde CO₂-lagre, der skal beskyttes for enhver pris, bliver netop de fattige skovfolk de helt store tabere – med mindre deres rettigheder sikres i klimaaf telen.

Derfor arbejdede CARE med sine partnere på højtryk fra den 1. – 12. juni i Bonn, da verdens klimaforhandlere var samlet for at drøfte, hvordan den klimaaf tale, der forhåbentligt skal underskrives i København til december, skal se ud.

"[...] bliver netop de fattige skovfolk de helt store tabere – med mindre deres rettigheder sikres i klimaaf telen."

Reduktion af skovrydning er blevet et centralt element i en ny klimaaf tale, da skovrydning globalt udgør næsten en femtedel af verdens CO₂-udslip. Indtil videre har forhandlingerne nærmest udelukkende handlet om at mindske CO₂-udslippet fra skovrydning og ikke om de millioner af mennesker, der er afhængige af skoven.

"Senest er der fra Peru blevet rapporteret op mod 100 dræbte under indianernes demonstrationer [...]"

De fleste fattige skovfolk har ikke noget formelt ejerskab til den skov, de bor i og lever af. Usikre jordrettigheder er ofte årsag til konflikt mellem skovfolk og regeringer eller virksomheder, og netop nu er der endnu mere på spil i forventningen om, at skoven snart bliver flere penge værd, når en ny klimaaf tale træder i kraft.

Senest er der fra Peru blevet rapporteret op mod 100 dræbte under indianernes demonstrationer mod regeringens lov om olie-, gas- og mineraludvinding fra Amazonas. Aftalen vil have alvorlige konsekvenser for skovbefolkningen, der afskæres adgangen til skovens ressourcer.

I Papua New Guinea kunne The Economist den 11. juni berette, at regeringen tilsyneladende har solgt falske CO₂-kreditter svarende til 1 million ton CO₂. Tilmed var de falske kreditter hæftet på skovområder, hvor ejerskabet endnu ikke er fastlagt, og uden at det på nogen måde kommer lokalbefolkningen til gode.

Verdenssamfundet er ganske enkelt nødt til at sikre fattige skovbefolkningers rettigheder og involvering i den nye klimaaf tale. Det er klart, at skovene skal passes på. Men de fattige skovfolk skal ikke fratages deres livsgrundlag, når skoven med aftalen bliver et værdifuldt CO₂-lager.

Sådan skal Københavner-traktaten se ud!

Af Christina Koll, kommunikationsansvarlig, Greenpeace Nordics COP15 Team

Klimatopmødet i København er under et halvt år væk, og for hver dag der går, risikerer flere og flere mennesker, dyr og planter

at blive berørt af klimaforandringernes konsekvenser. Tempoet ude i virkeligheden afspejler sig desværre ikke i konkret hand-

ling i de internationale klimaforhandlinger, der er ubehjælpeligt strandet ved, at alle lande har travlt med at foreslå, hvad andre end netop dem selv skal gøre. En uholdbar situation, som verden hverken har råd eller tid til.

Greenpeace, Verdensnaturfonden og en række andre NGO'er har nu taget konsekvensen og lavet den Københavner-traktat, *Copenhagen Climate Treaty*, som verden og klimaet har brug for bliver til virkelighed i december.

”Tempoet ude i virkeligheden afspejler sig desværre ikke i konkret handling i de internationale klimaforhandlinger [...]”

Traktaten indeholder en køreklar juridisk tekst, der dækker alle hovedelementer for at sikre en fair og ambitiøs klimatraktat med respekt for de nyeste videnskabelige data.

”NGO'er har nu [...] lavet den Københavner-traktat, *Copenhagen Climate Treaty*, som verden [...] har brug for.”

Traktaten fastsætter en global kvote for udledning af drivhusgasser indtil 2050 og viser, hvordan både i- og u-lande, alt efter midler og historisk ansvar, skal bidrage til at tage vare på jorden, og hvordan de fattigste og mest udsatte hjælpes til at modstå klimaændringerne.

Kort sagt en traktat, der lyser den vej op, som stats- og regeringslederne skal lede deres respektive land ned ad i december, og som sikrer, at stigningen i den globale gennemsnitstemperatur holdes under de kritiske 2 grader.

Helt konkret er der behov for 115 mia. euro årligt i støtte til den globale klimaindsats gennem afgifter på brændstof til skibe og fly, og ved at rige lande betaler for at få lov til at sende drivhusgasser ud i atmosfæren. Danmarks andel i denne globale pulje ligger på blot 1000 kr. pr. dansker om året. Næppe en stor pris at betale, for at sikre, at klimaet ikke løber løbsk.

Læs mere om *Copenhagen Climate Treaty* på www.greenpeace.org

En mulig løsning til verdens klimafinansiering

Af Mattias Söderberg, leder af det økumeniske klimasekretariat, Folkekirkens Nødhjælp

Vi skal betale for udslippet af CO₂, og det skal gøres gennem auktionering af CO₂-kvoter. Pengene skal bruges til at løse udfordringerne med klimatilpasning, adgang til klimavenlig teknologi og nedsættelse af de eksisterende udslip. Det er i korthed det forslag, som Folkekirkens Nødhjælp og en række europæiske søsterorganisationer har udviklet.

”Der er flere lande, der har vist interesse for forslaget, om at kombinere den norske og den mexicanske finansieringsmodel.”

Der er mange ideer til hvordan finansieringen af en fremtidig klimaaftale skal ske. To af de mest diskutererede forslag er det norske forslag om en international auktionering af klimakvoter, og det mexicanske forslag om en global fond, hvor alle lande både bidrager og modtager støtte afhængigt af landenes historiske ansvar for CO₂ udslip og nuværende kapacitet.

Det nye NGO-forslag kombinerer det norske og det mexicanske forslag med *Greenhouse Development Rights* (GDR), en nøgle for retfærdig fordeling af ansvar udviklet af Stockholm Environmental Institute og den amerikanske tænketank EcoEquity. Den nye

kombination skaber en mekanisme, der giver en forudsigelig finansieringskilde, som ikke er afhængig af konjunkturer og politiske beslutninger i forskellige lande, og som samtidigt sikrer en retfærdig byrdefordeling.

Det er dog ikke alle, der er lige så begejstrede for nye mekanismer. Mange u-lande stoler ikke på nye typer af innovative finansieringsmekanismer. Erfaringer med for eksempel CDM-mekanismen, hvor rige lande kan købe ”aflad” for egne udslip gennem at investere i u-lande, viser at mekanismerne ikke altid giver den ønskede effekt.

Disse lande vil i stedet have, at de rige lande betaler de penge, de skylder for klimaødelæggelserne direkte. Erfaringer viser

dog, at dette ikke er en sandsynlig løsning, og Folkekirkens Nødhjælp og de andre organisationer bag forslaget mener derfor, at en ny international finansieringsmodel er nødvendig for at skabe de beløb, der skal til for at betale fremtidens klimaregning.

”[U-landene] vil i stedet have, at de rige lande betaler de penge, de skylder for klimaødelæggelserne direkte.”

Der er flere lande, der har vist interesse for forslaget, om at kombinere den norske og den mexicanske finansieringsmodel. Om det leder til en kombination baseret på Folkekirkens Nødhjælps forslag vil vise sig i de kommende forhandlinger.

Læs mere på:

www.countdowntocopenhagen.dk

Klimaforandringer forårsager migration

Af Liv Helstrup Østergaard, klimaprogrammedarbejder, CARE Danmark

Den Internationale Organisation for Migration anslår, at der vil være 200 millioner klima- og miljørelaterede migranter i år 2050; en realistisk vurdering, som kan medføre et menneskeligt sikkerhedsproblem af hidtil ukendte dimensioner. Og selvom de mest udsatte mennesker befinder sig i de mindst udviklede lande, er det et problem, der vedrører hele klodens befolkning.

”Den Internationale Organisation for Migration anslår, at der vil være 200 millioner klima- og miljørelaterede migranter i år 2050 [...]”

Klimaforandringer kan allerede i dag knyttes til migration. CARE International har netop lanceret en ny rapport, *In Search of Shelter – Mapping the Effects of Climate Change on Human Migration and Displacement*. Med udgangspunkt i konkrete historier fra syv udsatte regioner i verden fastslår rapporten, at klima- og miljørelate-

ret migration vil forekomme i stadigt stigende omfang. De specifikke miljøårsager vil variere, men resultatet vil ofte være det samme: økonomisk og politisk udsatte mennesker migrerer for at finde ”grønnere græsange”, som konsekvens af, at deres levevilkår forringes af klimaforandringers negative konsekvenser.

For at vende denne udvikling skal der allerede i dag tages politiske beslutninger. Først og fremmest er det afgørende, at COP15 munder ud i konkrete, forpligtende mål og midler, som kan reducere udledningen af drivhusgasser. Samtidigt skal der investeres massivt i klimatilpasning i fattige lande, så klimasårbare lokalsamfund ikke tvinges på flugt.

Rapporten fremhæver, at migration samtidigt kan udgøre en valgmulighed frem for en sidste udvej. Derfor er det helt centralt, at det internationale samfund inddrager

miljørelateret migration i internationale aftaler om klimatilpasning. Med rapporten har beslutningstagere fået et empirisk grundlag for at arbejde hen imod dette.

“Klimaforandringer kan allerede i dag knyttes til migration, viser ny rapport fra CARE International.”

Nuværende internationale aftaler om migration omfatter ikke den store gruppe mennesker, som bliver fanget i tomrummet mel-

lem kategorierne frivillig og tvunget migration. For hvordan betegner man mennesker, der migrerer på grund af et gradvist forværret klima? Det er i høj grad op til aktørerne i de kommende klimaforhandlinger at beslutte. Og som rapporten understreger; prisen for at dvæle ved de politiske beslutninger vil kun stige i takt med, at stadigt flere menneskers livsgrundlag trues af klimaforandringer.

Rapporten kan læses på www.care.org

Finanskrisen - FN er sat udenfor døren

Af Morten Emil Hansen, politisk rådgiver i Folkekirkens Nødhjælp

Det længe ventede FN topmøde om den finansielle krise og udvikling foregår i disse dage i New York. Men forhandlingerne har igennem flere måneder været fastlåste og hverken G77, USA eller EU har bidraget til et konstruktivt forhandlingsklima.

Desværre tyder meget på, at FN er sin egen værste fjende. Topmødeforhandlingerne ledes nemlig af Generalforsamlingens formand, som mener, at vejen ud af finanskrisen er oprettelsen af hele ni nye globale institutioner, f.eks. en global stimulus fond og et økonomisk sikkerhedsråd, hvilket er helt uacceptabelt for både USA og EU.

Derfor måtte Generalforsamlingens formand tidligere på måneden og med mindre end én uges varsel, flytte topmødet, officielt på grund af manglende deltagelse fra ministre og statsoverhoveder, særligt fra de rige lande.

“[...] hverken G77, USA eller EU har bidraget til et konstruktivt forhandlingsklima.”

Men flytningen har tilsyneladende ikke haft nogen nævneværdig effekt. F.eks. har udviklingsminister Ulla Tørnæs aflyst sin ellers planlagte tur til New York på grund af sommerferien. Tilsvarende afbud er givet

fra mange andre europæiske hovedstæder. Konferencen risikerer dermed at miste sin politiske betydning, hvilket vil være et markant nederlag for FN, som allerede i forbindelse med G20 mødet i april blev yderligere marginaliseret, mens Verdensbanken og i særdeleshed IMF fik styrket og udvidet deres mandat. FN's fremtidige rolle i økonomiske spørgsmål og dermed verdens fattigstes eneste direkte fortalere, står derfor i høj grad på spil i New York og ingen står tilsyneladende parat til at hjælpe i kulisserne.

“Intet tyder desværre på, at FN topmødet i denne uge leverer løsninger.”

Der er ellers bred enighed om, at verdens fattigste er dem, der rammes hårdest af den finansielle krise. Ifølge Verdensbanken er op imod 90 procent af udviklingslandene meget eller moderat udsatte på grund af finanskrisen. De fattigste lande er derfor blevet endnu mere afhængige af international bistand og dermed de rige landes vilje og evne til at efterleve bistandslofterne i en tid med faldende vækst og øget arbejdsløshed.

Intet tyder desværre på, at FN topmødet i denne uge leverer løsninger. Verdens

mest sårbare lande og befolkningsgrupper må derfor vente længe endnu, før en global

hjælpepakke for verdens fattigste kan blive en realitet.

Grøn misvækst!

Af Leif Bach Jørgensen, landbrugsfaglig medarbejder, Det Økologiske Råd

Forventningerne har været store til regeringens varslede Grøn Vækst-plan – ikke mindst efter Anders Foghs grønne forvandling på Venstres landsmøde. Der var udsigt til en helt ny sammenhængende måde at gribe miljø-, natur- og klimaproblemerne an på.

“Det er uklart, om regeringens plan strider mod EU’s Vandrammedirektiv i en grad, så det kan blive en sag for EU-domstolen.”

Tirsdag den 16. juni 2009 indgik VKO et snævert forlig – og resultatet er mildest talt skuffende:

Det er uklart, om regeringens plan strider mod EU’s Vandrammedirektiv i en grad, så det kan blive en sag for EU-domstolen.

Men det er åbenlyst, at planen strider mod ordlyden og ånden i direktivet: *“Det overordnede mål er, at alle vandområder senest i december 2015 har opnået mindst en ”god tilstand”.*

I regeringens Grøn Vækst opgiver man på forhånd at nå målet – en tredjedel af den nødvendige indsats sættes i værk umiddelbart og med kendte virkemidler, en anden tredjedel udskydes til 2012, og den sidste tredjedel skubbes ud til en efterfølgende planperiode. Regeringen mener, at der er behov for nye undersøgelser – men efter

mere end 20 år med vandmiljøplaner kender vi virkemidlerne – f.eks. udtagning af sårbare landbrugsjorder, som har en effekt for både vandmiljø, natur og klima.

Naturen og biodiversiteten er den anden store taber. Grøn Vækst forsøger at leve op til det, vi *skal* gøre i Natura 2000-områderne i henhold til EU’s habitatdirektiver. FNs Biodiversitetskonvention og målet om stop for nedgangen i biodiversitet inden 2010 nævnes derimod ikke i aftalen. Med andre ord: Der gøres en indsats for den beskyttede natur i Natura 2000 i 8 % af Danmarks areal, mens naturen i resten af landet lades i stikken.

“Naturen og biodiversiteten er den anden store taber.”

Det er primært lysåbne og næringsfattige arealer, der er forsvundet i landbrugslandet. Sådanne arealer var ved at genopstå på mange brakarealer, men 3/4 af disse arealer er nu pløjet op. Brakordningen blev opgivet under den bestemte forudsætning, at de negative virkninger på dansk natur og miljø blev neutraliseret – det skulle være sket i Grøn Vækst, men er langt fra opnået.

Grøn Vækst-planen er ikke bæredygtig! Hverken som plan, indgået på så snævert et flertal, eller i sit indhold. Det er en om’er!

Ministerrådsmøde i WTO

Af Nils Brøgger Jakobsen, Kampagne Koordinator i Mellemfolkeligt Samvirke.

Ministerrådsmøder i Verdenshandelsorganisationen (WTO) plejer at tiltrække voldsom

opmærksomhed – fx forhandlingerne i Seattle 1999 og senest i Hong Kong i 2005.

Nærmest ubemærket har WTO netop annonceret, at den fra den 30. november til den 2. december afholder ministerrådsmøde i organisationens hovedkvarter i Geneve.

“Trods de pæne ord i mødeindkaldelsen fremgår det klart, at WTO er en organisationen i dyb krise.”

Foruden snak om det multilaterale handelsystems udvikling og den generelle globale økonomiske situation er dagsordenen for mødet meget uambitiøs. I mødeindkaldelsen gøres der meget ud af, at mødet kun afholdes for at håndhæve organisationens vedtægter og der skrives specifikt, at de igangværende forhandlinger i Doha-udviklingsrunden foregår i andet regi.

“Det er positivt, at der i WTO er indkaldt til ministerrådsmøde, men det er yderst beklageligt, at dagsordenen er så tynd [...]”

Trods de pæne ord i mødeindkaldelsen fremgår det klart, at WTO er en organisationen i dyb krise. Doha-udviklingsrunden skulle have været færdigforhandlet ved udgangen af 2004, men forhandlingerne er i løbet af de forgangne år gået helt i stå. Ikke

siden 2005 har der været afholdt ministerrådsmøde i WTO. Tid og sted for afholdelse af mødet er ikke tilfældigt valgt. Ved at afholde mødet i organisationens neutrale hovedsæde i Schweiz undgår noget land, at blive vært for et møde med et sandsynligt meget begrænset resultat. Ved tidsmæssigt at ligge mødet lige op til COP15 kan det forventes, at alles øjne vil være rettet mod København frem for at fokusere på et handlingslammet WTO.

Det er positivt, at der i WTO er indkaldt til ministerrådsmøde, men det er yderst beklageligt, at dagsordenen er så tynd, som tilfældet er. Der er brug for WTO - verdensøkonomien er i krise, protektionismens grimme ansigt kommer snigende og bl.a. EU har meget travlt med at lave bilaterale handelsaftaler frem for at prioritere de multilaterale forhandlinger i WTO.

Som resultat af den nye økonomiske forståelse, som vinder frem efter finanskrisen, vil det være ønskeligt hvis WTO genopstår, og på baggrund af en mere nuanceret økonomisk tænkning bidrager til en forståelse for, at reel økonomisk udvikling kun sker hånd i hånd med en retfærdig fordeling af klodens begrænsede ressourcer.

ARRANGEMENTER

22. august – 23. august
Kl. 12.00-23.00
Fælledparken (bag pavillonen)

Fairtradefestival

Mellemfolkeligt Samvirke inviterer for tredje gang til Danmarks største fairtrade-festival i Fælledparken med et overflødhedshorn af musik, film, mad, debat og fairtrade.

Læs mere på www.ms.dk

2. tirsdag i måneden
kl. 17.00-19.00
Hvor: En cafe i København
(Se: www.greendrinks.org.)

Green Drinks København

I over 300 byer verden over mødes folk med interesse for miljø til en månedlig uformel komsammen kaldet Green Drinks. Hensigten er at skabe netværk på tværs af NGO'er, industri, universiteter og andre med interesse for miljø, bæredygtighed og CSR. Mange mennesker har på denne måde udvekslet erfaringer, fundet jobs, skabt netværk, m.v.

Pris: Gratis, men tilmelding modtages gerne: greendrinks.cph@gmail.com

Yderligere oplysninger: Kontakt Anders Knudsen: 2239 0103

Øko-kalenderen på Øko-info

Nyt om grønne og økologiske arrangementer fra hele landet på:
www.eco-info.dk

Redaktion

Dette nummer af nyhedsbrevet er redigeret af Troels Dam Christensen, 92-gruppen, Johanne Floris og Lisbeth Schlottmann Larsen, WWF Verdensnaturfonden

Tidligere numre kan ses på

www.92grp.dk

Ønsker du at til- eller afmelde nyhedsbrevet, send en mail til:

92-gruppens_nyhedsbrev@wwf.dk

92-gruppen

c/o Care Danmark
Nørrebrogade 68 B

2200 København N

T 35 24 50 90

E 92grp@92grp.dk